

Pék Pál

A függöny mögött áll

*„Az ablakban egy árny bukott föl”
Seamus Heaney*

A függöny mögött áll és újra látja:
a hegyek ormán fuldoklik a Nap –
Almafát lát szirmok záporában,
s az egészszet, mi részekre hasadt.

Látja még a hobbant mécsvilágot,
hogyan omlik benn a hallgatások tornya,
s akácokon habzik át a fűrtök
mézillatú, férget köpő pokla.

Éj kutyája nyí szűkülve akkor,
s mocsokba fül minden mozdulat –
Tükréből a tükrök népe mégis
emléktelen-vakon kiszakad.

Örvényből a fénybe tart, s a testét
kínok gyöngye ahogy kiveri,
más időben, tudja, isten verse
a visszatérés szavát lükteti.

Megfordul hát, s táguló terében
ráismer a régen elhagyottra,
ki szerette, és ragadozó kedvvel
sorsába most némán befogadja.

Lét

*„Mi rajtad állt
minden partok felől
tar rajban lép
át egy másik képbe”
Paul Celan*

Kit pöresége öltöztet,
akármit hazudhat –
Imái a csönd kifosztott
csarnokába hullnak,

s mert elfutna, ha kél a jel,
a kertre zuhan, házra
szodomai ragadozó
egék lángpalástja,

és nem érti, hogy miért sír,
ha az idő burka
kihasad, és forró szelek
örvénylését hallja,

ha menekül a föld, az erdő,
lobogva a hársfásor,
s bújdoklása pitvarában
akolból nő új akol,

kések mécsse hívja csak, és
megváltatlan, mintha nyárba,
születése előtt üres
szívvel majd a pusztulásba.